

PROP DE VOSALTRES

Les primeres comunions

En aquest temps de Pasqua són moltes les famílies que celebren les primeres comunions dels seus fills. Ho viuen amb alegria i per això fan festa. Aquestes celebracions em suggereixen una reflexió, que vull compartir amb tots vosaltres. En alguns aspectes també la podem estendre al sagrament de la Confirmació.

La primera comunió és un esdeveniment familiar i parroquial que genera un gran nombre de comentaris, sobre la naturalesa del mateix, dels actors que coadjuven a la seva realització, dels riscos i compromisos que comporta i les preocupacions i dificultats que suscita.

Tots sabem que la celebració dels sacraments és essencial per a la vida cristiana. Encara que sigui breu el temps dedicat a la seva administració, el període de preparació és més llarg. Durant diversos cursos els nens i els joves van setmanalment a la catequesi per preparar-se a rebre un o altre sagrament. Per a això hi ha tota una planificació. El mossèn, els catequistes, els materials escrits, els locals... es posen a disposició de les famílies perquè els catequitzands siguin introduïts en un adequat coneixement del misteri de Crist. En una

breu síntesi, podem dir que se'ls hi expliquen els continguts de la fe; es dedica un temps a la pregària; es llegeix i s'escolta la Paraula de Déu; es participa en les celebracions parroquials; es mostra el camí per distingir el bé del mal, ensenyant a obrar a l'estil de Jesucrist; es convida a continuar participant en la parròquia, i es posen les bases per al futur apostolat.

En tot aquest procés, i malgrat els quantiosos mitjans utilitzats, els diferents agents que hi intervenen manifesten una certa insatisfacció. Per part dels rectors i sacerdots en general, en constatar la reduïda perseve-

rança dels nens i la poca col·laboració dels pares entregats, això sí, a la festa familiar. Per part dels catequistes, a l'apreciar com l'esforç realitzat sovint no es correspon amb el resultat del mateix, s'hi suma la creixent exigència de la seva pròpia formació, els anys dedicats a aquesta noble tasca. Per part dels nens, quan exterioritzen cansament o apatia, a causa potser de les moltes activitats extraescolars que la família els proposa. Per part dels pares, quan no poden, no saben o no volen col·laborar en la formació de la seva fe. En ocasions semblen més preocupats pels aspectes materials i externs de la

celebració que per una autèntica formació religiosa, per a ells mateixos i els seus fills.

Som conscients de tots aquests elements que produeixen insatisfacció. Fins i tot d'alguns comentaris irònics o menyspreadors, en al·lusió als costos de la celebració, els boatos i la seva incoherència. No obstant això, la llista d'aspectes favorables que la catequesi produeix és molt més important i àmplia. Us assenyalo alguns: dedicació entusiasta, cohesió parroquial, alegria per seguir l'anunci del Senyor, col·laboració de més persones de les que imaginem, i recuperació d'altres que se sumen en aquesta tasca, pares que segueixen conscientment el procés catequètic, avis que hi ajuden.

Per a tot cristià, el fet d'anunciar el Crist és imprescindible. I, a la catequesi, es fa d'una manera sistematitzada. Accentuem la part positiva d'aquest procés. No ens quedem en un lament continuat. Manifestem felicitat per l'esforç de viure amb coherència la nostra fe i per l'afany en la tasca de transmetre-la. Us agraeixo la dedicació i el temps de la vostra formació.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Campanya «Una llar per al nostre germà refugiat»

Els membres de la Comissió Diocesana d'Accollida als Refugiats (CoDiAR) van reunir-se el passat 21 de març amb el bisbe Salvador i Mn. Josep Anton Jové, vicari general.

El motiu de la trobada fou informar-los de l'actuació d'aquesta comissió durant el darrer any i també explicar una campanya que es vol engegar per facilitar un habitatge a les famílies refugiades que vinguin a Lleida. Aquesta iniciativa, que porta per lema «Una llar per al nostre germà refugiat», ja s'està presentant mitjançant un tríptic i un muntatge audiovisual a les reunions dels arxiprestats, amb l'objectiu de recollir opinions i propostes.

En la trobada es van explicar les diverses activitats de conscienciació dutes a terme davant la

situació provocada per les guerres i les persecucions, amb les seves conseqüències: milions de persones es veuen obligades a fugir de llurs països, amb tot el patiment que això els suposa.

També, que una altra de les tasques de la CoDiAR és mantenir una relació de col·laboració amb entitats i plataformes ciutadanes de solidaritat amb els refugiats que estan actives a Lleida (Creu Roja, No en el nostre nom, Casa nostra, casa vostra, Lleida pels refugiats).

La CoDiAR està formada per representants de parròquies, de Vida Consagrada, de Càritas Diocesana, de Justícia i Pau, de la Delegació de Missions i el delegat de Pastoral Sociocaritativa. Cal recordar que aquesta comissió es va crear, el se-

tembre del 2015, com a resposta de la Diòcesi de Lleida a la crida del papa Francesc perquè cada parròquia, monestir o comunitat religiosa, acollís una família de refugiats.

CERCA DE VOSOTROS

Las primeras comuniones

Muchas familias celebran en este tiempo de Pascua las primeras comuniones de sus hijos, lo viven con alegría y hacen fiesta por ello. Estas celebraciones me sugieren una reflexión, que deseo compartir con todos vosotros. En algunos aspectos podemos extenderla al sacramento de la Confirmación.

La primera comunión es un acontecimiento familiar y parroquial que genera un gran número de comentarios, acerca de la naturaleza del mismo, de los actores que coadyuvan a su realización, de los riesgos y compromisos que entraña y de las preocupaciones y dificultades que suscita.

Todos sabemos que la celebración de los sacramentos es esencial para la vida cristiana. Aunque sea reducido el tiempo dedicado a su administración, es más largo el período de preparación. Durante varios cursos los niños y los jóvenes acuden semanalmente a la catequesis para recibir uno u otro sacramento. Para ello existe toda una organización: el párroco, los catequistas, los materiales escritos, así como los locales, se ponen a disposición de las familias para que los catequizandos sean introducidos en un adecuado conocimiento del misterio de Cristo. En una breve síntesis, podemos decir que se explican los contenidos de la fe, se dedica un tiempo a la oración, se lee y se escucha la Palabra de Dios, se participa en las celebraciones parroquiales, se muestra el camino para conocer el bien y el mal enseñando a obrar al estilo de Jesucristo, se invita a continuar participando en la parroquia y se ponen las bases para el futuro apostolado.

A pesar de los cuantiosos medios utilizados, aparece una cierta insatisfacción en los distintos agentes que intervienen en todo el proceso. Por parte de los párrocos y sacerdotes en general, al constatar la reducida perseverancia de los niños y la poca colaboración de los padres volcados, eso sí, en la fiesta familiar. Por parte de los catequistas, al apreciar como el esfuerzo realizado no se corresponde con el resultado del mismo; además de sumar la creciente exigencia de su propia formación y los muchos años dedicados a esta noble tarea. Por parte de los niños, cuando exteriorizan cansancio o apatía debido quizás a las muchas actividades extraescolares que la familia les propone. Por parte de los padres, cuando no pueden, no saben o no quieren colaborar en la educación de la fe en el seno de su familia. En ocasiones parecen más preocupados por los aspectos materiales y externos de la celebración que por una auténtica formación religiosa, para ellos mismos y para sus hijos.

Somos conscientes de todos esos elementos que producen insatisfacción. Incluso de algunos comentarios irónicos o despreciativos en alusión a los costes de la celebración, los boatos y su incoherencia. Sin embargo, es mucho más llamativa la lista de aspectos favorables que la catequesis produce. Os señalo algunos: dedicación entusiasta, cohesión parroquial, alegría por seguir el anuncio del Señor, colaboración de más personas de las que imaginamos, y recuperación de otras que se suman a esta tarea, padres que siguen conscientemente el propio proceso catequético, abuelos que ayudan.

Para todo cristiano es imprescindible anunciar a Cristo. Y en la catequesis se hace de una manera sistematizada. Acentuemos la parte positiva de este proceso. No nos quedemos en el lamento continuado. Manifestemos felicidad por el esfuerzo realizado de vivir con coherencia nuestra fe y por el empeño en la tarea de transmitirla. Os agradezco la dedicación y el tiempo de vuestra formación.

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lérida

«La llar no només és l'espai físic, és el lloc on ens sentim protegits»

El Col·legi Maristes Montserrat va acollir, el passat 25 de març, la setena jornada anual de la Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Social i Caritativa del Bisbat de Lleida. Unes 50 persones van participar en la trobada, que enguany va portar per títol «Tothom té dret a una llar».

Després de la pregària inicial i de la benvinguda del bisbe Salvador, la directora de programes d'Arrels-Sant Ignasi, Rosa Majoral, va impartir una ponència sobre el «sensellarisme». Majoral va destacar que «la llar no només és un espai físic, sinó el lloc on ens sentim segurs i protegits». «La llar ha de permetre que la persona desenvolupi el seu projecte vital», va dir. La ponent va diferenciar quatre categories dintre del «sensellarisme»: sense sos-

tre, sense habitatge, habitatge insegur i habitatge inadequat. La directora de programes d'Arrels-Sant Ignasi va lamentar les dificultats per trobar habitatge per a certs col·lectius.

A continuació, una treballadora social i quatre persones que han viscut en situació de sense llar van explicar les seves vivències. Després, els participants van participar en un col·loqui.

Per acabar, el bisbe Salvador va tancar la jornada demanant «conversió personal» per poder combatre aquestes situacions.

La Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Social i Caritativa està formada per 17 entitats. Recentment, ha creat una comissió d'habitatge destinada a abordar la problemàtica de les persones en situació de «sense sostre» o amb dificultats per accedir a l'habitatge.

Recapte solidari d'aliments

La Confraria de «La Somereta» de Pardinyes va organitzar, per primera vegada, un recapte solidari entre els seus confreres amb l'objectiu de recollir aliments per a les famílies

més necessitades d'aquest populós barri de Lleida.

El recapte es va fer aprofitant els assajos dels costalers o portadors del pas de la «Fugida a Egipte», tot preparant les pro-

cessions de la Setmana Santa. Abans d'iniciar-los, els confreres van ser convidats a portar els aliments al local social de la Confraria. Una vegada recollits, van ser lliurats pel president Francisco Seijo a les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, comunitat de religioses establertes al barri de Pardinyes. Elles van ser les encarregades de la seva distribució entre les persones i famílies més necessitades del barri.

«La dimensió caritativa i solidària també és pròpia de les confraries, i cal potenciar-la», va dir el president de la Confraria de «La Somereta», alhora que va manifestar la seva satisfacció per la resposta solidària dels seus confreres.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

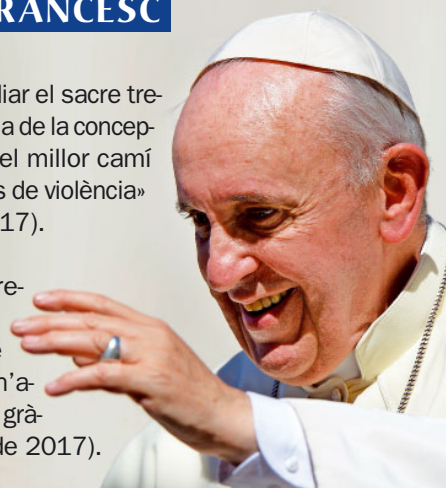

@Pontifex: «Recordem tants germans i germanes que pateixen persecució per la seva fe. Estem units a ells» (24 de març de 2017).

@Pontifex: «La Paraula de Déu és una força viva, capaç de fer néixer la conversió en el cor dels homes» (25 de març de 2017).

@Pontifex: «Custodiar el sacre tresor de la vida humana de la concepció fins al final és el millor camí per prevenir tot tipus de violència» (27 de març de 2017).

@Pontifex: «Si aprenem a llegir cada cosa amb la llum de l'Esperit Sant, ens n'adonarem que tot és gràcia!» (28 de març de 2017).

Eucaristia en la Jornada per la Vida

El diumenge 26 de març va tenir lloc a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona una Eucaristia solemne amb la participació conjunta de totes les diòcesis de Catalunya. El lema de la Jornada va ser «L'alegria de l'amor es viu en família». Hi van assistir uns 3.000 pelegrins, 250 provinents de la nostra diòcesi.

L'Eucaristia va ser presidida per Mons. Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, i concelebrada per Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, encarregat de la Pastoral Familiar Interdiocesana, i quasi la totalitat dels bisbes de Catalunya, així com els delegats de Pastoral Familiar de les diòcesis amb seu a Catalunya. A la seva homília, Mons. Omella va subratllar que quan deixem entrar Déu a la nostra vida els qui es relacionen amb nosaltres ho perceben i ens pre-

gunten quin és el motiu d'aquesta transformació en les nostres vides. Mons. Omella va exhortar els fidels a viure la joia de l'alegria, ja que la fe es viu en família i és gràcies a ella que hem après a pregar i a viure la fe. L'arquebisbe de Barcelona també va animar els fidels a valorar l'exhortació apostòlica *Amoris laetitia*, del papa Francesc, i els sínodes sobre la família que la van precedir. I va fer un clam a respectar el valor de la vida humana des de la seva concepció fins a la seva fi

natural, ja que els cristians sempre hem d'estimar i respectar la vida humana. Finalment va voler agrair la presència dels més de 3.000 pelegrins que van omplir el temple expiatori de la Sagrada Família, animant-los a ser testimonis de la joia de l'amor i del valor de la família en la nostra societat.

La celebració va acabar amb el cant del *Virolai* demanant la protecció de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya, sobre totes les famílies.

Lleida recorda a sant Òscar Romero

El passat dissabte 25 de març, a l'Eucaristia de la tarda de la parròquia de

Santa Teresa Jornet de Capont, es va recordar la figura de Mons. Òscar Romero. Així ho van

expressar les persones que es van aplegar en aquest senzill memorial: «Necessitem la inspiració de sant Òscar Romero per fer real l'Evangeli de Jesús en les nostres vides», deia un text que es va llegir durant la celebració.

Els participants a l'Eucaristia, exmembres del Comitè Òscar Romero, van destacar que «avui el nostre món segueix clamant justícia i igualtat, i aquest sant americà pot capgirar les nostres vides...».

Exmembres del Comitè Òscar Romero

REFLEXIONS

Tan pobres com som

«Cada matí, abans de sortir de la residència, em preparo un bon entrepà que em menjo a mig matí a la universitat, entre classe i classe. Fa uns mesos, però, que un dia a la setmana en preparo dos, l'habitual i un de petit que anomeno *de subsistència*. El normal, amb un cafè amb llet, el dono a una persona que dorm a una sala de caixers automàtics propera i el *de subsistència*, aquell dia, és per a mi. Després d'unes quantes setmanes, he establert una bona relació amb aquesta persona a qui porto l'entrepà. Hem quedat un parell de vegades per parlar. M'ha comentat les circumstàncies que l'han portat a viure al carrer». Així s'expressava un jove universitari de vint anys que viu en una residència d'estudiants.

El jove universitari ha rebut una formació cristiana des que era infant. La vivència religiosa des d'aquells parenostres de la mare; la pregària dels recessos de joves; la participació en l'eucaristia comunitària després d'aquella primera comunió preparada i viscuda amb fe i devoció; l'acompanyament que, des d'adolescent, li fa un sacerdot; el sagrament del perdó; el voluntariat a la llar d'avis... Sap que la fe s'ha de manifestar en obres, que el camí de les benaurances n'és referència.

La pobresa a què ens convida Jesús es concreta en el compartir, no per força sinó com un acte d'amor que vol alleujar les necessitats materials de l'altre. Convé, doncs, no posar el cor en les coses materials, en l'abundor de béns, perquè allunya de les persones, del compartir generós i voluntari. «Feliços els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel» (Mt 5,3).

El desprendiment de les coses materials és condició que apropa a Déu. La pobresa de l'Esperit passa per una vida austera, ja que difícilment serem pobres perquè Déu ha posat al nostre abast moltes *riqueses*: estudis, cultura, casa, alimentació... ens han fet rics amb un seguit de qualitats personals... Tot ho hem de viure amb austeritat humil, des del servei que omple el cor. «Déu és pare dels orfes i defensor de les viudes, des del lloc sagrat on resideix» (Sl 68,6). Jesús s'alegra de l'alegria setmanal del pobre del caixer, celebra l'alegria de tots els pobres i esdevé model per a nosaltres, tan pobres com som!

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Diumenge, 23 d'abril. Sant Jordi.** A les 10 h, Visita Pastoral a la parròquia de l'Assumpció (Torre-Serona). / A les 19.30 h, Eucaristia de la Divina Misericòrdia a la Catedral.
- **Dimarts, 25 d'abril.** A les 19.30 h, taula rodona «Què és l'IREL», a la sala Jaume Magre.
- **Dijous, 27 d'abril. Mare de Déu de Montserrat.** A les 19.30 h, Eucaristia a la Catedral.
- **Divendres, 28 d'abril.** A les 18 h, confirmacions del col·legi Terraferma a la Catedral.
- **Dissabte, 29 d'abril.** A les 18 h, confirmacions a la parròquia de Sant Antolí (Aitona). / A les 20 h, confirmacions a la parròquia de Sant Agustí (Bordeta).
- **Diumenge, 30 d'abril.** A les 10.30 h, Eucaristia a la parròquia de Santa Maria Magdalena. / A les 12 h, Eucaristia a la parròquia de Montserrat. / A les 20 h, confirmacions a la parròquia del Carme i col·legi Sagrada Família.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456); conversió de sant Agustí; sant Fidel de Sigmaringen, prevere caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermenegol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); sant Gregori d'Elvira, bisbe.

25. ■ Dimarts [1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Ania, bisbe.

26. □ Dimecres [1C 2,1-10 / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Mare de Déu del Bon Consell; sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i doctor de l'Església, venerat a Lleó; sant Clet i Anacleto, papa i mr.

27. □ Dijous [Fets 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947); sant Toribi de Mogrovejo, bisbe.

28. □ Divendres [Fets 5,34-42 / Sl 26 / Jo 6,1-15]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania; sant Lluís Maria Grignon

de Montfort, prev.; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.

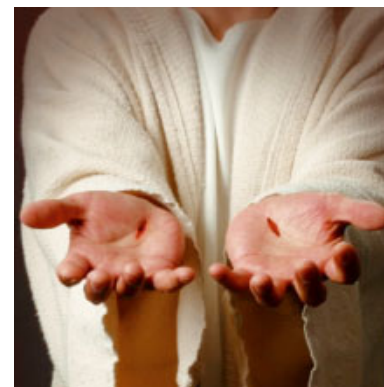
29. □ Dissabte [1Jo 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Siena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i patrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Fets 2,14.22-28 / Sl 15 / 1Pe 1,17-21 / Lc 24,13-35]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prevere, fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova.

Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia

COMENTARI

«Feliços els qui creuran sense haver vist»

deal: *Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú el béns i a reunir-se per partir el Pa i per a la pregària.*

Sobretot *eren constants*: la intermitència ocasional nega valor a la suposada virtut.

I ho feien com a *germans*.

Amb 4 punts bàsics de referència:

- L'ensenyament dels apòstols;
- Posar en comú els béns
- Reunir-se per la Fracció del Pa
- Reunir-se per a la pregària.

Estil de vida fruit de l'Esperit (Ac 2,1s) i objectiu de la Història de Salvació.

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist: pregària de lloanca i acció de gràcies molt pròpia de Pasqua!

Perquè *ens ha fet néixer de nou i ens ha donat una esperança viva gràcies a la resurrecció de Crist d'entre els morts*.

Conseqüència: *Això us ha de donar una gran alegria ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació.*

Els evangelis presenten les trobades amb el Ressuscitat en *diumenge*: quan la seva redacció final els cristians ja celebren l'Eucaristia en *diumenge* (1Co 16,2): el Dia del ressuscitat és el dia del cristià.

Mostrant les credencials (*mans i costat*, senyals de l'*amor fins a l'extrem*), el Senyor confia als deixebles la missió: *Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres*. La missió rebuda és la mateixa de Jesús. *Rebeu l'Esperit Sant* que ho farà possible amb la seva força.

La incredulitat inicial de *Tomàs el Bessó* com la de *Maria Magdalena* (Jn 20,11s), els *deixebles amb les portes tancades* (Jn 20,19s), encara garanteix millor el seu testimoni a favor del Ressuscitat.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,42-47)

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles. Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú. Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,3-9)

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dóna és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.» Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-mela dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,42-47)

Los hermanos perseveraban en la enseñanza de los apóstoles, en la comunión, en la fracción del pan y en las oraciones. Todo el mundo estaba impresionado, y los apóstoles hacían muchos prodigios y signos. Los creyentes vivían todos unidos y tenían todo en común; vendían posesiones y bienes y los repartían entre todos, según la necesidad de cada uno. Con perseverancia acudían a diario al templo con un mismo espíritu, partían el pan en las casas y tomaban el alimento con alegría y sencillez de corazón; alababan a Dios y eran bien vistos de todo el pueblo; y día tras día el Señor iba agregando a los que se iban salvando.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,3-9)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor, Jesucristo, que, por su gran misericordia, mediante la resurrección de Jesucristo de entre los muertos, nos ha regenerado para una esperanza viva; para una herencia incorruptible, intachable e inmarcesible, reservada en el cielo a vosotros, que, mediante la fe, estáis protegidos con la fuerza de Dios; para una salvación dispuesta a revelarse en el momento final.

Por ello os alegráis, aunque ahora sea preciso padecer un poco en pruebas diversas; así la autenticidad de vuestra fe, más preciosa que el oro, que, aunque es perecedero, se aquilata a fuego, merecerá premio, gloria honor en la revelación de Jesucristo; sin haberlo visto lo amáis, y sin contemplarlo todavía, creéis en él y así os alegráis con un gozo inefable y radiante, alcanzando así la meta de vuestra fe: la salvación de vuestras almas.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo. A quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos». Tomás uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo». A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomás con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomás: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomás: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Por qué me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto».

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.